

HARCOWNIK (17) *sb m*

a oraz o jasne.

sg *N* harcownik (2). ◇ *A* harcownika (1). ◇ *pl N* harcownicy (3). ◇ *G* harcownik(o)w (1). ◇ *A* harcownicy (8). ◇ *I* harcownicy (1). ◇ *L* harcownikach (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVIII w.

Wojownik walczący pojedynczo przed bitwą na oczach obu wojsk nieprzyjacielskich; także: żołnierz, rycerz; monomachus Mącz; agitator, excursor, praesultor, proludens, provocator Cn (17) : Skänderbeg [...] wyflał pierwey hárconniki ktorzy łnimi po iednemu czynili BielKron 245, 312v; Monomachus, Hárconnik ten który łie łam á łam potyka. Mącz 230c; BielSpr 26v.

W przen (13) : RejWiz 169v, 171v, 190; A tyć to hárconniki przed łobą wyładzaią ci Anyeli dobrzy á łwićci s tymi ányoły złemi. RejAp 102v, 136; Widziłz że małz ná łię thęgiego hárconniká tego to Anyoła ciemności RejPos 57, 133v, 334; A ták trzebá nam zówždy pilną łtraż około łiebie mieć/ á mieć łie ná pilnej pieczy/ gdyż wiemy o ták miłsternych hárconnikach ná łię. RejZwierc 114v, 135v; ArtKanc 88.

Szereg: »harcownik a (i) sprzeciwnik« (2): RejAp 74; Y rozumiał temu Pan/ iż ten hárconnik á ten łprzeciwnik náłz łtąd miał napirwey ná gruzłth zálóżyć/ á łtąd nędznego człęká naprzod pokułć. RejPos 71.

Cf **HARCERZ**